

EGY NAGYON KÜLÖNÖS KÖNYV

Mikor bizonyóságot teszek az eltelt évek eseményeiről, csak meghatódva tudok gondolni Isten kegyelmére, aki vezet egy olyan embert, mint amilyen én vagyok. Mikor elmentem Apgokba, semmit sem tudtam. Bár a misszionárius iskolában kiképeztek és tanítottak az Igére, nem prédikáltam jól. Nem tudtam, hogyan kell hirdetni az Evangéliumot, és az imáim nélkülözték a mélységet. Ám Isten vezette a szívemet, miközben Apgokban laktam.

Apgokban a legtöbb délelőtti időt a Biblia olvasásával töltöttem. Minél többet olvastam azonban a Bibliát, annál inkább az volt a benyomásom: 'a Biblia egy nagyon különös könyv'. Olyan könyv volt, amely megváltoztatta az ember szívét, miután olvasta. Nehezen, szegénységben éltem abban az időben, tele éhezésekkel és bármiféle remény nélkül. Azonban amikor kinyitottam a Bibliát, hitet és reményt nyertem belőle. A hit, hogy 'ha megyek és folytatom az Evangélium hirdetését, a gyermekek üdvösséget fognak kapni', életre kelt a szívemben.

AZ APGOKI GYÜLEKEZET, AMELY KEGYELEMBEN NÖVEKEDETT

Amint Sohn testvérnő üdvösséget kapott, a légkör lényegesen megváltozott Apgokban. Sok fiatal nő volt a faluban, és ahogy egymás után üdvösséget kaptak, a barátnőik is csatlakoztak hozzájuk. Így végül a faluban majdnem az összes fiatal hölgy látogatta a gyülekezetet. Az általános iskolás gyerekek is velük tartottak, és ők is üdvösséget kaptak. Ezért azután, ha elmentem valahova Apgokból, mikor visszatértem a faluba, messziről hallhattam a himnuszokat, amelyeket énekeltek: 'A világ annyi bánattal és aggodalommal van tele, az élet siralommal, a bűn terhe a Kálváriára került, Jézus az én Uram', vagy 'Az Úr szeret engem, az én bűneimért hordozta a keresztet'.

Az apgoki emberek napközben kimentek a földekre dolgozni, estére pedig visszatértek, hogy elvégezzék a házimunkákat. Esténként kevés teendőt lehetett elvégezni, mivel a faluban nem volt elektromos áram. Ezért az emberek közül a legtöbben vagy korán lefeküdtek, vagy pedig összejöttek és játszottak. A mi fiatal testvéreink és testvérnőink azonban minden este összegyűltek a kinti és a ház körüli feladataik elvégzése után, és új énekeket tanultak, illetve megosztották a bizonyosságaikat arról, Isten hogyan segített nekik aznap. Én is kinyitottam a Bibliát, és tanítottam az Igét lépésről lépésre, azután pedig együtt imádkoztunk a testvérekkel és a testvérnőkkel. Nagyon gyorsan eltelt az idő, és a testvérek késő este mentek haza.

Mikor Sohn testvérnő, aki férjével élt, elkezdett részt venni ezeken az összejöveteleken a fiatalokkal együtt, az alkalmak hangulata jobb lett. Más férjezett asszonyok is kezdtek érdeklődni és jönni egymás után. Mikor az úton vagy a mezőkön találkoztam a falubeliekkel, legtöbbször nem tudtam, mit is kellene tennem. De gyakran tudtam nekik beszélni Jézusról, reménnyel a szívemben. Azok a falubeliek, akik nem jártak a gyülekezetbe, úgy tekintettek rám, mint egy olyan emberre, aki nagy dolgokat végez. Ahogy telt az idő, láthattam, ahogy a szívem megtelik az Úrral, és egyre mélyebbre merültem a Szent Lélek kegyelmének bőségében.

ODA-VISSZA INGÁZOM APGOK ÉS JANGPALI KÖZÖTT

Egyik nap levelet kaptam. Egy fiatal testvérnő küldte, akit Hak-soon Lee-nek hívtak, és Jangpaliban lakott. Egyike volt a kuchangi gyülekezetbe tartozó testvérnőknek. Egy konferencián ismertem meg, amelyet Wechun Towner-nél tartottak, Dick York és Mecarpi misszionáriusok részvételével. Ez a testvérnő a középiskola harmadik osztályába járt. Íme a levél tartalma:

“Kedves Park testvér!

A mi lelkészünk még vasárnaponként sem látogat el hozzánk. Néhány gyermek eljött a gyülekezetbe, de hamarosan hazamentek, mert senki sem volt, aki vezette volna az Istentiszteletet. Ez a helyzet nagyon felkavart engem. Ezért írom ezt a levelet. És ami még rosszabb, a lelkészünk azt mondta, hogy nem fog többé eljönni a gyülekezetünkbe. Eljőnnél Jangpaliba, és hirdetnéd az Igét ezeknek a gyerekeknek?”

Mikor elolvastam a levelet, nagyon aggasztott, hogy senki sincs ott, aki prédikálná az Igét, a gyerekek pedig csak játszottak, azután meg hazamentek. Ezért elhatároztam, hogy elmegyek Jangpaliba a gyülekezetbe, és elmagyaráztam a helyzetet az apgoki testvéreknek és testvérnőknek. Nagyrítván elmegyek a Jangpaliban lévő gyülekezetbe, és tanítom a gyerekeket Isten Igéjére, azután visszajövök Apgokba.

Apgoktól Jangpaliig a 20km-es távolságot egy felfelé emelkedő úton lehetett megtenni. Mivel nem volt pénzem jegyre, egész úton gyalog kellett mennem, majd ott töltöttem az éjszakát, és másnap tértem vissza Apgokba. Bár a 20 km-es gyaloglás nagyon fárasztó volt, amint láttam a gyerekeket Jangpaliban, ahogy boldogan összegyűltek, hogy hallgassák az Igét, és énekeket tanuljanak, nem bírtam magukra hagyni őket. Így hát megígértem, hogy rendszeresen odamegyek. Ettől kezdve keddtől péntekig Apgokban maradtam, szombattól hétfőig pedig három

napot Jangpaliban töltöttem, vezettem az Istentiszteleteket, és hirdetem az Evangéliumot. A test számára nagyon fárasztó volt a két hely között ingázni. Egy földút vezetett Apgoktól Jangpaliba, és mikor egy autó elhaladt rajta, állandóan kavicsok pattantak fel a földről. Amikor pedig esett, akkor a víz spriccelt, és nehezebb volt ügyelni, hogy az ember elkerülje az autókat, mintsem haladni. Mégis mikor a kisgyermek csillogó szemeire gondoltam, akik örömmel hallgatták az általam prédikált Igét, csordultig teltem reménnyel, és erőt nyertem. Amint oda-vissza mentem Apgok és Jangpali között az Evangéliumot hirdetve, Isten minden egyes alkalommal megújította az erőmet. Az apgoki gyerekek nőttek, és miközben távol voltam, összegyűltek és megosztották egymás közt a bizonyásaikat és az Igét, és imádkoztak. Örömteli szívvel visszatérve folytathattam a szolgálatot.

Ahogy visszagondolok az elmúlt évekre, képessé váltam felismerni, hogy mi mindig csupán egyetlen dologra gondolunk - Isten ellenben nem csupán úgy munkálkodik, hogy számos módon lehetővé teszi számomra az Evangélium hirdetését, hanem az ilyen helyzeteken keresztül megtapasztaltam, hogyan tette lehetővé, hogy a szívem lépésről lépésre egyre növekedjen. Mikor Jangpaliba mentem prédikálni, felkerestem a környező falvakat is, hogy hirdessem az Evangéliumot. Vásári napokon elmentem Kuchangba és ott prédikáltam. Felkerestem a kuchangi rendőrsöt is, és hirdetem az Igét a cellákban fogva tartott embereknek. Azt követően, hogy a Jangpaliban élő testvéreket és testvérnőket megtanítottam különböző himnuszokra, elvittem őket a fogdákhöz, hogy énekeljünk. Utána pedig bizonyosságot tettünk, és volt idő az Ige hirdetésére is. Mikor ezekkel töltöttem az időmet, Isten megadta, hogy a szívem fokozatosan növekedjen.

KUCHANGBA KÜLDVE MISSZIÓS MUNKÁRA

Egy nap Dick misszionárius hívott a daegui misszionárius iskolából. Beszélt nekem a Jangpaliban lévő gyülekezet helyzetéről. Miután elindították a gyülekezetet, Mecarpi misszionárius kinevezett egy koreai lelkipásztort a vezetői teendők ellátására, aki minden hónapban 15 dollárt kapott a szolgálatáért. Azonban a 15 dollár nem volt elég a koreai szolgálónak, és a tanúságtétel is nagyon nehéz volt Jangpaliban. Ezért elment egy Buk-Sang nevű településre, és ott indított el egy gyülekezetet. Mivel ott töltötte az idejét, nem felügyelte a Jangpali gyülekezetet. Miután Mecarpi misszionárius úgy érezte, hogy nem tud tovább örködni a Jangpali gyülekezet felett, megkérte Dick misszionáriust Daeguban, hogy vegye át tőle a terhet, és vezesse

a gyülekezetet. Ő pedig mikor ezt meghallotta, elhatározta, hogy engem küld el Jangpaliba. Hívott és így szólt: "Menj és hirdesd Jangpaliban az Evangéliumot. Rád bízom a gyülekezetet."

Így 1964 májusában hivatalosan is elhagytam Apgokot, átköltöztem Jangpaliba, és ott kezdtem prédikálni az Evangéliumot. Mikor elmentem Apgokból, Sohn testvérnő nem volt jelen, mert a portékáit árulta valahol. Mikor elment árusítani, nem érkezett vissza egy vagy két hétig. Ezért nem tudtam vele beszélni a távozásomról. Már távol voltam, mikor visszaérkezett a körútról Apgokba, és megállt a házamnál, ennivalóval a kezében. Ám én nem voltam ott, és az alumínium edény, amely mindig a konyhában volt, szintén hiányzott. Annyira meg volt lepve, hogy úgy érezte, mintha leszakadt volna az égbolt. Másnap, nem törődve vele, mi lesz, elindult Kuchangba, és anélkül, hogy tudta volna a címemet, eljött, hogy találkozzon velem. Vásári nap volt, és bizonyosságot tettem, egyedül. Gyakran énekeltem dicséretet, és ha az emberek összegyűltek, hirdettem az Igét, és beszélgettem velük. Ezért mindenki könnyen észrevehetett a piacon. Sohn testvérnő is könnyen megtalált, és nagyon örült. Miután befejeztem a tanúságtételt, hátramentem, leültem a piac szélén és imádkoztam vele.

SOHN TESTVÉRNŐ BIBLIAKÖRE KWONBINBAN

Miután imádkoztunk, elkezdünk különböző dolgokról beszélgetni. Egyik pillanatban így szóltam:

"Sohn testvérnő, miért nem indítasz egy bibliakört Kwonbinban, ahol laksz?"

"Ó nem, én nem tudom megcsinálni ezt. Nagyon hosszú ideig Japánban éltem, így nem vagyok eléggé jártas a koreai nyelvben, és nem tudom tanítani a Bibliát. Hogy vezethetnék én bibliakört? Nem tudom megcsinálni" – utasított el meghökkenten és riadtan. Én azonban úgy gondoltam, hogy mivel nem tudok gyakran elmenni Apgokba, csak egy bibliakör elkezdése tudná Sohn testvérnő szívét fenntartani és növelni. Ezért kitartottam, és így válaszoltam: "Miről beszélsz? Isten szolgája mondja neked ezt, ezért ne mondj semmi mást, hívd össze a gyerekeket, és alakítsatok egy bibliakört." "Akkor meg fogom próbálni" – felelte Sohn testvérnő, és visszatért Apgokba.

Kicsivel később hallottam, hogy Sohn testvérnő bibliakört indított Kwonbinban. Egy este meg akartam nézni, hogyan vezeti az összejövetelt, és elmentem Kwonbinba, ahhoz a házhoz, ahol a bibliakör folyt. Egy kis szobában ült 13 gyermekkel, és egy olajlámpa fényénél egy himnusz

szövegére tanította őket, amely egy naptár hátoldalára volt írva. Bár a himnusz szövege helyes volt, a dallama egyáltalán nem egyezett az eredetivel. Mikor hallottam, hogyan vezeti a bibliakört, teljesen lelombozódtam. “Óh, ez a mód, ahogy tanítja a gyerekeket, mi lesz ebből?” - csalódottan tértem vissza Kuchangba.

Isten azonban munkálkodott Sohn testvérnőben. Ahogy Sohn testvérnő hirdette az Evangéliumot, a gyerekek üdvösséget kaptak egymás után. Kwonbinban egy asszony otthagyta a babáját egy gyermekkel, hogy egész nap dolgozhasson a mezőkön, és csak este érkezett haza. Akármennyire is kereste azonban a babáját, hogy enni adjon neki, nem találta. Ezért elment otthonról, hogy megkeresse. Hallotta, hogy Sohn testvérnőéknél van, ahol bibliakör folyik, ezért odament. Az asszonyt megérintették azok az Igék, amelyeket Sohn testvérnő prédikált, ahogyan az ablaknál hallgatta, ahol korábban én is hallgattam. Ezért másnap újra visszatért, hallotta az Evangéliumot a testvérnőtől, és üdvösséget kapott. Mikor én jártam körbe Kwonbinban, senki sem akadt, aki üdvösséget kapott volna. De mikor Sohn testvérnő prédikálta az Evangéliumot, a feleségek száma, akik üdvösséget kaptak, a gyülekezet elkezdett nőni.

Kwonbin eredetileg egy olyan hely volt, ahol sok ember bálványokat imádott. Ebben a körülből 160 családot számláló faluban hozzávetőleg negyven sámán élt, aki gonosz szellemeket imádott; így sok bálványimádó akadt itt. Mivel a gonosz szellemek erőteljes munkát végeztek a településen, sok eset fordult elő, mikor emberek meghaltak, mert ezek a démonok jártak a nyomukban. Ezek az emberek Sohn testvérnőn keresztül hallhattak Jézus Krisztusról, és egymás után jöttek hozzá: hallgatták az Evangéliumot, és üdvösséget kaptak. Mikor pedig betegek voltak, Sohn testvérnő imádkozott értük, és jobban lettek, és a démonok munkája kiszorult Sohn testvérnő imáin keresztül. Nagyobb munkája folyt Istennek és több ember kapott üdvösséget Kwonbinban, mint mikor én voltam ott.

Ily módon Sohn testvérnő hirdette az örömhírt Apgokban, én pedig Jangpaliban, Kuchangban. Szemtanúja lehettem, ahogy Isten napról napra növelte a szívünket és betöltötte az Igével.